

BOSNA I HERCEGOVINA  
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE  
SREDNJOBOSANSKI KANTON/KANTON SREDIŠNJA BOSNA  
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU  
Broj: 51 0 P 179283 24 Gž 2  
Novi Travnik, 26.03.2025. godine

Kantonalni sud u Novom Travniku, u vijeću sastavljenom od sudija Kelava Davora kao predsjednika vijeća, Kokić Edvina i Islamović Alme kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. Z. iz B., ... zastupan po punomoćnicima Brajić Adinu i Brajić Selmi advokatima iz Travnika, ulica Zenjak broj 7., protiv tuženih 1. A. I. iz B., zastupan po punomoćnicima Ajkić Rami i Ajkić Denisu, advokatima iz Zenice, ulica Safveta-bega Bašagića broj 3B/II i 2. A. Z. iz B., ... zastupan po punomoćnici Praljak Branki, advokatu iz Novog Travnika, ulica Stjepana Radića broj 13., radi naknade štete, vrijednost spora 5.311,60 KM, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljene protiv presude Općinskog suda u Travniku broj 51 0 P 179283 23 P 2 od 01.07.2024. godine, nakon održane rasprave pred drugostepenim sudom dana 21.03.2025. godine, te po održanom vijećanju i glasanju dana 26.03.2025. godine donio je sljedeću:

#### PRESUDU

Žalba tužitelja se uvažava, te se preinačava presuda Općinskog suda u Travniku broj: 51 0 P 179283 23 P 2 od 01.07.2024. godine i sudi:

Obavezuju se tuženi da tužitelju solidarno naknade nematerijalnu štetu u iznosu od 2.630,00 KM, i to:

- na ime pretrpljenih duševnih bolova radi umanjenja životne aktivnosti iznos od 1.000,00 KM,

- na ime pretrpljenog straha iznos od 860,00 KM,

- na ime pretrpljenih bolova iznos od 770,00 KM,

sa zakonskim zateznim kamatama počev od 05.10.2020. godine do konačne isplate te da mu solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 2.528,59 KM, a sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude.

Odbijaju se kao neosnovani zahtjev tužitelja za naknadu materijalne štete u vidu troškova liječenja u iznosu od 311,60 KM sa zakonskim zateznim kamatama počev od 15.10.2020. godine do isplate, te zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 438,01 KM, kao i zahtjev tuženog A. I. za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 3.416,80 KM i zahtjev tuženog A. Z. za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 1.755,00 KM.

#### Obrazloženje

Pobijanom presudom Općinskog suda u Travniku broj 51 0 P 179283 23 P 2 od 01.07.2024. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev da sud obaveže tužene da tužitelju isplate novčani iznos od 5.311,60 KM, i to: na ime pretrpljenih bolova iznos od 1.000,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 1.500,00 KM, na ime duševnih bolova zbog umanjene opće životne aktivnosti od 3% iznos od 1.500,00 KM, na ime materijalne štete za troškove liječenja u iznos u od 311,60 KM, na ime materijalne štete za umanjenju plaću zbog provedenog bolovanja i spriječenosti za

rad u iznosu od 1.000,00 KM, te je tužitelj obavezan da tuženom I. A. naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 2.714,80 KM, a tuženom Z. A. u iznosu od 1.755,00 KM, a sve u roku od 30 dana od dana dostave presude.

Protiv ove presude žalbu je blagovremeno izjavio tužitelj iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom člana 208. Zakona o parničnom postupku. Smatra da je neodrživ stav prvostepenog suda o nedostatku pasivne legitimacije, da jeste tačno da je tužitelj u radnom odnosu pretrpio navedenu povredu, i to kao policijski službenik, da su tuženi oglašeni krivim pravosnažnom osuđujućom krivičnom presudom, da tužitelj ima ovlaštenje od štetnika dakle tuženih potraživati naknadu štete. Nejasno mu je i zašto prvostepeni sud odlučuje o prvobitno postavljenom tužbenom zahtjevu, a zanemaruje da je tužitelj takvim zahtjevom disponirao tokom postupka, odnosno isti smanjio. Predlaže da sud uvažavanjem žalbe preinači pobijanu presudu i tužbeni zahtjev usvoji, te potražuje i naknadu troškova postupka.

Tuženi A. I. (dalje: prvotuženi) je podnio odgovor na žalbu u kojem osporava žalbene navode i da predlaže da sud odbije žalbu ili odbaci istu kao neblagovremenu. Prigovara da je žalba neblagovremena, jer je prvostepeni sud na glavnoj raspravi donio odluku da se postupak ima provesti po pravilima koja važe za sporove male vrijednosti u kojima je rok za podnošenje žalbe 15 dana, a ne 30 dana. Smatra da je prvostepeni sud pravilno utvrdio činjenice i pravilno primjenio materijalno pravo, te da naknadu štete za povrede pretrpljene na radu tužitelja mora da potražuje od svog poslodavca. Smatra i da ne postoje ni uslovi moralne satisfakcije, jer je tužitelj zadobio lakšu potvrdu, dok su tuženi zadobili brojne povrede usljed prekomjerne upotrebe fizike sile.

Tuženi A. Z. (dalje: drugotuženi) nije dostavio odgovor na žalbu.

Nakon što je ispitao osporenu presudu u granicama navoda iz žalbe i po službenoj dužnosti u smislu člana 221. Zakona o parničnom postupku („Službene novine Federacije BiH“ broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), ovaj sud odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Žalba je osnovana.

Naime, u predmetnoj pravnoj stvari ovaj sud je rješenjem od broj 51 0 P 179283 23 GŽ od 30.05.2023. godine ranije ukinuo presudu prvostepenog suda broj 51 0 P 179283 18 P od 21.03.2022. godine, a u ponovljenom postupku prvostepeni sud je donio pobijanu presudu kojom je odlučio identično, odnosno odbio tužbeni zahtjev. Iz sadržaja prvostepene presude proizlazi da prvostepeni sud kao razlog za odbijanje tužbenog zahtjeva navodi nedostatak pasivne legitimacije radi čega prvostepeni sud provedene dokaze suštinski nije ni cijenio, posebno dokaze subjektivne prirode, a koje ovaj sud nije mogao po prvi puta cijeniti u sjednici vijeća. Pored toga, prvostepeni sud je načinio i određene povrede pravila postupka na koje je tužitelj ukazao, što je također ukazivalo na potrebu održavanja rasprave. Stoga je ovaj sud temeljem ovlaštenja iz člana 217. Zakona o parničnom postupku našao potrebnim održati raspravu pred drugostepenim sudom i ponovno izvesti već izvedene dokaze.

Rasprava pred drugostepenim sudom je održana dana 21.03.2025. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i prvotuženog, a u odsutnosti punomoćnika drugotuženog u smislu odredbe člana 218. stav 3. Zakona o parničnom postupku.

Na raspravi pred ovim sudom prisutni punomoćnici parničnih stranaka su ponovno proveli dokaze, odnosno tužitelj je ponovno proveo dokaze čitanjem isprava, i to: presuda Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 124409 17 K od 05.12.2017. godine, nalaz doktora Dom zdravlja Busovača od 24.02.2017. godine, nalaz doktora JU Dom zdravlja Busovača od 24.02.2017. godine, JU Bolnica Travnik hirurgija nalaz od 25.02.2017. godine, Dom zdravlja Travnik NPS od 03.03.2017. godine, JU Bolnica Travnik fizijatrija nalaz od 14.03.2017. godine, Dom zdravlja Travnik specijalistički nalaz od 13.04.2017. godine, Poliklinika Sunce Zenica EMNG nalaz od 21.04.2017. godine, JU Bolnica Travnik hirurgija nalaz od 08.05.2017. godine, specijalistički nalaz privatna zdravstvena ustanova Medicom od 19.09.2017. godine, Poliklinika Sunce Zenica psihološki nalaz od 16.09.2017. godine, specijalistički nalaz Kantonalna bolnica Zenica od 06.09.2017. godine, kopija kartona sa fizikalne terapije, izvještaj o bolovanju od 26.09.2017. godine, plaćeni troškovi liječenja priznanice i računi 12 kom na ukupan iznos od 311,60 KM te uvjerenje BiH FBiH SBK MUP Travnik broj 03/4-14-3-1-78/20 od 10.06.2020. godine.

Prvotuženi je proveo dokaze čitanjem isprava, i to: lječarski nalaz za tužitelja od 24.02.2017. godine, nalaz doktora JU Dom zdravlja Busovača, Služba hitne medic. pomoći od 27.02.2017. godine za prvotuženog I. A., ortopedski nalaz Poliklinike Sunce Zenica od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., UZV abdomena, bubrega i mokraćnoj mjehura Dom zdravlja Busovača od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., nalaz JU Bolnica Travnik, hirurgija od 25.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., nalaz JU Bolnica Travnik od 26.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., neurološki nalaz Poliklinike Sunce Zenica od 10.03.2017. godine za drugotuženog Z. A., ortopedski nalaz Poliklinike Sunce Zenica od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., uputnica od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., kolor slike povreda od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., ukupno 10 slika, članska kartica u kopiji za prvotuženog, udruženje logoraša i osoba sa invaliditetom, rješenje Centra za socijalni rad Busovača broj 01-1178/09 od 19.02.2010. godine na okolnosti dokazivanja invalidnosti I grupe sa 100 % oštećenja organizma kod prvotuženog i dodatka na njegu i pomoć od drugog lica za prvotuženog, Nalaz, ocjena i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo od 11.08.2009. godine, u kojem je utvrđeno kod prvotuženog oštećenje organizma od 100 %, specijalistički nalaz Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu od 04.03.2017. godine za drugotuženog Z. A., nalaz i mišljenje Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu od 04.03.2017. godine za drugotuženog Z. A., nalaz JU Bolnica Travnik, hirurgija od 25.02.2017. godine za prvotuženog I. A., nalaz JU Dom zdravlja Busovača od 03.03.2017. godine za prvotuženog I. A. i uputnica u bolnicu Ju Dom zdravlja Busovača od 03.03.2017. godine za prvotuženog I. A..

Obzirom na saglasnost prisutnih punomoćnika sud je na raspravi donio i rješenje da se tužitelj, svjedok J. A. i vještak medicinske struke Markunović Banimir neće saslušavati ponovno, pa su pročitani zapisnici Općinskog suda u Travniku od 07.10.2021. godine i 08.11.2021. godine na kojima su sadržani iskazi tužitelja u svojstvu parnične stranke, svjedoka J. A. i vještaka medicinske struke Markunović

Branimira, te je pročitao i nalaz i mišljenje tog vještaka od 07.06.2021. godine, te dopunski nalaz i mišljenje od 05.09.2021. godine.

Obzirom da na raspravu nije pristupila punomoćnica drugotuženog, to je sud na raspravi odlučio da se neće ponovo izvesti dokazi drugotuženog, i to: iskaz svjedoka oštećenog, ovdje tužitelja koji je dao u istrazi u predmetu broj 51 0 K 124409 17 K, nalaz JU Dom zdravlja Busovača broj 1833 od 24.02.2017. godine, nalaz JU Bolnica Travnik broj 768 od 14.03.2017. godine, zdravstveni karton za tužitelja od JU Dom zdravlja Busovača, izvještaj o bolovanju za tužitelja od 26.09.2017. godine i uvjerenje MUP- SBK-a Travnik broj 03/4-14-3-1-78/20 od 10.06.2020. godine. Naime, dokaze izvode stranke, a ne sud, pa bi ovaj sud ponovnim izvođenjem dokaza drugotuženog, a umjesto drugotuženog, povrijedio pravila postupka.

Ocjenom ponovno izvedenih dokaza pred ovim sudom u smislu člana 8. Zakona o parničnom postupku ovaj sud je našao da tužitelj pravilno žalbom ukazuje da su parnične stranke u ovoj pravnoj stvari stvarno legitimisane, odnosno da je tužitelj ovlašten (aktivno legitimisan) podnijeti predmetnu tužbu za naknadu štete, kao i da je tužbeni zahtjev usmjeren na tužene kao štetnike koji su dakle pasivno legitimisani.

U tom smjeru ovaj sud je našao da među strankama nije ni bila sporna činjenica da je tužitelj u vrijeme nastanka štetnog događaja bio zaposlen kao policijski službenik, da je predmetne prilike obavljao poslove svog radnog mjesta na obezbjeđenju policijske stanice Busovača, te da su tuženi pravosnažnom presudom Općinskog suda u Travniku broj 51 0 K 124409 17 K od 05.12.2017. godine oglašeni krivim da su počinili krivično djelo „Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti“ iz člana 359. stav 2. Krivičnog zakona („Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine“, broj 36/03, 21/04, 69/04, 18/05, 42/10, 42/11, 59/14, 76/14, 46/16 i 75/17). Tom presudom utvrđeno je da su tuženi dana 24.02.2017. godine, oko 15,00 sati, u Busovači, ispred policijske stanice napali tužitelja koji je kao policijski službenik radio na poslovima osiguranja policijske stanice na način da su po dolasku tuženi glasno galamili, psovali, vrijeđali policijske službenike, prijetili da će ih sve pobiti i zapaliti zgradu policije, da ih je pri tome tužitelj pokušao smiriti, da su tuženi nastavili sa opisanim ponašanjem i pokušali na silu da uđu u stanicu u čemu ih je tužitelj pokušao spriječiti, a kojom prilikom su ga tuženi fizički napali i nanijeli mu laku tjelesnu povredu, a tuženi su od strane drugih policijskih službenika stavljeni pod kontrolu upotrebom dozvoljene fizičke sile.

Sud u parničnom postupku je vezan ovakvim činjeničnim utvrđenjima koja čine obilježja predmetnog krivičnog djela „Napad na službenu osobu u vršenju poslova sigurnosti“ iz člana 359. stav 2. Krivičnog zakona.

Dalje, iz iskaza tužitelja kao parnične stranke, te iskaza svjedoka A. J. proizlazi identično kao u krivičnoj presudi, pa je njihove iskaze valjalo prihvatiti.

Dakle, iz tih dokaza jasnim proizlazi da su tužitelja dana 24.02.2017. godine, oko 15,00 sati, u Busovači, ispred policijske stanice fizički napali tuženi i nanijeli mu tjelesne povrede. Upravo u tom smjeru i tužitelj tokom prvostepenog postupka, ali i u žalbi pravilno ukazuje da je kod odgovornosti za štetu osnovno pravilo da se odgovara za svoje radnje, te da je prema članu 154. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 29/78, 39/85 i 57/89, „Službeni list SR BiH“ broj

2/92, 13/93 i 13/94, „Službene novine FBiH“, broj 29/03) jasno propisano da je štetu obavezan naknaditi štetnik. Kako su tuženi zajedničkim radnjama, a što je i utvrđenom krivičnom presudom, doveli do nastanka štete, to u smislu člana 206. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima i odgovaraju solidarno za ovako pričinjenu štetu. Stoga je osnovano ukazano žalbom da je tužitelj ovlašten potraživati naknadu štete i da su istu obavezni naknaditi tuženi kao štetnici.

Neosnovano se od strane tuženih osporava pasivna legitimacija, odnosno da je štetu koju su oni pričinili obavezan naknaditi poslodavac tužitelja. Pogrešno je pravno shvatanje tuženih i u vezi Zakona o radu („Službene novine Federacije BiH“ broj 26/16 i 89/18), jer je odredbom člana 93. stav 1. tog zakona jeste propisano da ako radnik pretrpi štetu na radu ili u vezi sa radom, poslodavac je dužan radniku naknaditi štetu po općim propisima obligacionog prava. Sud je iznad jasno naveo da je osnovni princip kod naknade štete upravo pozivanje na odgovornost za sopstvene radnje, odnosno ako si uzrokovao štetu onda si je dužan i naknaditi. Zakon o obligacionim odnosima u odredbama od 164. do 172. propisuje izuzetke od tog pravila na način da postoji odgovornost za drugog, odnosno da u pojedinim situacijama osoba koja nije štetnik odgovara za štetu (odgovornost roditelja za dijete, odgovornost staratelja za duševno bolesne i zaostale u umnom razvoju, odgovornost poslodavca za radnika). Međutim, predmetna situacija nije takva, jer tuženi nisu djeca, nemaju staratelja, a predmetnu štetu nisu pričinili u vezi s radom. Dalje, poslodavac tužitelja ne bi mogao odgovarati za predmetnu štetu prema općim pravilima obligacionog prava, jer ako bi se primjenila pravila o subjektivnoj odgovornosti, tada poslodavac nije počinio štetnu radnju da bi za nju odgovarao, a ako bi se primjenila pravila o objektivnoj odgovornosti tada opet ne bi postojala odgovornost poslodavca, jer bi prema članu 177. stav 2. Zakona o obligacionim odnosima poslodavac bio ekskulpiran okolnošću da je predmetna šteta nesporno nastala radnjom tuženih kao trećih osoba. Stoga je jedini pravilan zaključak onaj do kojeg je došao i tužitelj i ukazivao u žalbi, a to je da tuženi naknade štetu koju su uzrokovali, radi čega je osnovan tužbeni zahtjev, te nije prihvatljiv prigovor nedostatka pasivne legitimacije.

Uvidom u dokaze prvotuženog, i to: nalaz doktora JU Dom zdravlja Busovača, Služba hitne medic. pomoći od 27.02.2017. godine za prvotuženog I. A., ortopedski nalaz Poliklinike Sunce Zenica od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., UZV abdomena, bubrega i mokraćnoj mjehura Dom zdravlja Busovača od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., nalaz JU Bolnica Travnik, hirurgija od 25.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., nalaz JU Bolnica Travnik od 26.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., neurološki nalaz Poliklinike Sunce Zenica od 10.03.2017. godine za drugotuženog Z. A., ortopedski nalaz Poliklinike Sunce Zenica od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., uputnica od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., kolor slike povreda od 27.02.2017. godine za drugotuženog Z. A., ukupno 10 slika, članska kartica u kopiji za prvotuženog, udruženje logoraša i osoba sa invaliditetom, rješenje Centra za socijalni rad Busovača broj 01-1178/09 od 19.02.2010. godine na okolnosti dokazivanja invalidnosti I grupe sa 100 % oštećenja organizma kod prvotuženog i dodatka na njegu i pomoć od drugog lica za prvotuženog, Nalaz, ocjena i mišljenje Instituta za medicinsko vještačenje zdravstvenog stanja Sarajevo od 11.08.2009. godine, u kojem je utvrđeno kod prvotuženog oštećenje organizma od 100 %, specijalistički nalaz Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu od 04.03.2017. godine za drugotuženog Z. A., nalaz i mišljenje Kliničkog centra Univerziteta u Sarajevu od 04.03.2017. godine za

drugotuženog Z. A., nalaz JU Bolnica Travnik, hirurgija od 25.02.2017. godine za prvotuženog I. A., nalaz JU Dom zdravlja Busovača od 03.03.2017. godine za prvotuženog I. A. i uputnica u bolnicu Ju Dom zdravlja Busovača od 03.03.2017. godine za prvotuženog I. A. sud je utvrdio da je i prvotuženi predmetne prilike zadobio tjelesne povrede. Međutim, te činjenice nisu mogle dovesti do drugačije odluke suda u ovoj pravnoj stvari. Tuženi odgovaraju za svoje protupravne radnje, dakle za fizički napad na tužitelja i nanošenje povreda tužitelja. Da li su tom prilikom policijski službenici koji su pomagali u prestanku navedene protivpravne radnje, odnosno u napadu tuženih na tužitelja, upotrijebili prekomjernu silu ili ne, odvojeno je pitanje od toga da li tužitelj ima pravo na naknadu štete u predmetnom postupku. Ako je i došlo do prekomjerne upotrebe sile od strane drugih policijskih službenika prema tuženim ta okolnost eventualno može stvarati samo osnov za potraživanje naknade štete od strane tuženih prema svojim štetnicima, ali ove okolnosti ne mogu dovesti do prestanka ili ograničenja prava tužitelja za naknadu štete koju su mu pričinili tuženi.

Isprave tužitelja, i to: nalaz doktora Dom zdravlja Busovača od 24.02.2017. godine, nalaz doktora JU Dom zdravlja Busovača od 24.02.2017. godine, JU Bolnica Travnik hirurgija nalaz od 25.02.2017. godine, Dom zdravlja Travnik NPS od 03.03.2017. godine, JU Bolnica Travnik fizijatrija nalaz od 14.03.2017. godine, Dom zdravlja Travnik specijalistički nalaz od 13.04.2017. godine, Poliklinika Sunce Zenica EMNG nalaz od 21.04.2017. godine, JU Bolnica Travnik hirurgija nalaz od 08.05.2017. godine, specijalistički nalaz privatna zdravstvena ustanova Medicom od 19.09.2017. godine, Poliklinika Sunce Zenica psihološki nalaz od 16.09.2017. godine, specijalistički nalaz Kantonalna bolnica Zenica od 06.09.2017. godine, kopija kartona sa fizikalne terapije, izvještaj o bolovanju od 26.09.2017. godine sud je cijenio kroz ocjenu nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke.

Vještak medicinske struke Markunović Branimira u nalazu i mišljenju od 07.06.2021. godine, te dopunskom nalazu i mišljenju od 05.09.2021. godine je uvidom u medicinsku dokumentaciju o liječenju tužitelja povodom navedenog štetnog događaja, te uvidom u zdravstveni karton za tužitelja ustanovio da je tužitelj usljed događaja od 24.02.2017. godine zadobio povrede razderno-nagnječna rana na gornjoj i donjoj usnici, te trzajnu ozljedu vratne kičme (nategnuće mišića vrata). Vještak je našao da je tužitelj dana 21.10.2014. godine imao povredu vratne kičme usljed prometne nezgode i da je liječen do 08.07.2016. godine. Vještak smatra da su navedene povrede dovele do nastanka bola, odnosno jaki bol je trajao jedan dan, srednji bolovi su trajali 10 dana, a slabi bolovi 30 dana. Događaj je doveo i do nastanka straha, te je jaki strah trajao jedan dan, srednji strah 20 dana, a slabog intenziteta 40 dana. Smatra da je navedena povreda dovela i do umanjjenja životne aktivnosti od 2 %. Smatra da je smanjena pokretljivost vratne kičme u lakom stepenu nakon trzajne povrede i da za isto kod tužitelja postoji smanjenje životne aktivnosti od 4 % , ali kako je u ovom slučaju došlo do povrede dijela tijela koji je tokom 2014. godine bio povrijeđen, to je vještak pojasnio da ustaljena sudsko-medicinska praksa ukazuje da se smanjenje opće životne aktivnosti u ovakvom slučaju smanjuje na polovinu, pa je njegov zaključak da je navedena povreda kod tužitelja dovela do smanjenja opće životne aktivnosti od 2 %.

Vještak je i na glavnoj raspravi ostao kod nalaza i dao pojašnjenja da se radi o lakoj tjelesnoj povredi, da se u prvom javljanju dana 24.02.2017. godine nije pominjala

povreda vratne kičme, ali da se istog dana u 22,15 sati tužitelj ponovno javio liječniku radi bolova u vratu i da je tom prilikom data i dijagnoza trzajne ozljede vratne kičme.

Sud je prihvatio i ovaj dokaz, odnosno medicinsko vještačenje koje je dato temeljem dostupne medicinske dokumentacije, te je vještak dao jasne odgovore na pitanja stranaka. Po ocjeni suda jedina konkretna primjedba tuženih na ovaj dokaz odnosila se na to da u pomenutoj krivičnoj presudi nije navedena trzajna povreda vratne kičme. Međutim, kao što je iznad i navedeno odredbom člana 12. stav 3. Zakona o parničnom postupku propisano je da je sud u parničnom postupku u pogledu postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti učinitelja vezan za pravosnažnu presudu krivičnog suda kojom se optuženi oglašava krivim. Ovakvim utvrđenjem ovaj sud upravo i slijedi zaključke krivične presude u pogledu postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti tuženih u ovoj pravnoj stvari, te svojim utvrđenjima ne dovodi u pitanje postojanja krivičnog djela i krivične odgovornosti tuženih. Naprotiv, sud je svoje obrazlaganje i krenuo sa tim utvrđenjem, odnosno da je krivičnom presudom utvrđeno da su tuženi fizički napali tužitelja i da su stoga i deliktno odgovorni za predmetnu štetu. Suprotno navodima tuženih i u drugostepenom postupku pred ovim sudom, posljedice ovakvih radnji tuženih utvrđene su od strane vještaka medicinske struke i iste upravo koreliraju sa utvrđenjem krivičnog suda, odnosno da su tom prilikom tuženi nanijeli tužitelju laku tjelesnu povredu.

Odredbom člana 200. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima propisano je da „za pretrpljene fizičke bolove, za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, naruženosti, povrede ugleda, časti, slobode ili prava ličnosti, smrti bliskog lica kao i za strah sud će, ako nađe da okolnosti slučaja, a naročito jačina bolova i straha i njihovo trajanje to opravdava, dosuditi pravičnu novčanu naknadu, nezavisno od naknade materijalne štete kao i u njenom odsustvu”.

U sudskoj praksi je prihvaćeno da se visina naknade nematerijalne štete prema navedenim vidovima određuje u skladu sa Orijentacionim kriterijima Vrhovnog suda FBiH od 27.01.2016. godine. Izmjene ovih kriterija iz 2025. godine sud nije mogao primijeniti na predmetnu pravnu stvar, jer se štetni događaj desio 2017. godine.

Prema navedenim kriterijima za 1 % umanjenja životne aktivnosti oštećenom licu pripada naknada nematerijalne štete u visini od 500,00 KM, pa kako je kod tužitelja nastupilo umanjenje životne aktivnosti u iznosu od 2 %, to tužitelju pripada naknada štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti u iznosu od 1.000,00 KM, koliko je i potraživao u tužbenom zahtjevu na zapisniku prvostepenog suda od 08.11.2021. godine.

Prema kriterijima za svaki dan pretrpljenog bola jakog intenziteta oštećenom licu pripada naknada u iznosu od 70,00 KM, pa kako je tužitelj takvu bol trpio jedan dan, to mu pripada naknada u iznosu od 70,00 KM. Za svaki dan bola srednjeg intenziteta oštećenom licu pripada naknada u iznosu od 40,00 KM, pa kako je tužitelj takvu bol trpio 10 dana, to mu pripada naknada u iznosu od 400,00 KM. Za svaki dan bola lakog intenziteta oštećenom licu pripada naknada u iznosu od 10,00 KM, pa kako je tužitelj takvu bol trpio 30 dana, to mu pripada naknada u iznosu od 300,00 KM. Zbir tih iznosa čini 770,00 KM, koliko je i potraživao u tužbenom zahtjevu na zapisniku prvostepenog suda od 08.11.2021. godine.

Dalje, tužitelju za svaki dan pretrpljenog straha jakog intenziteta pripada naknada u iznosu od 60,00 KM, pa kako je takav strah trpio jedan dan, to mu pripada naknada u iznosu od 60,00 KM. Za svaki dan straha srednjeg intenziteta tužitelju pripada naknada u iznosu od 30,00 KM, pa kako je takav strah trpio 20 dana, to mu pripada naknada u iznosu od 600,00 KM. Za svaki dan straha slabog intenziteta tužitelju pripada naknada u iznosu od 5,00 KM, pa kako je takav strah trpio 40 dana, to mu pripada naknada u iznosu od 200,00 KM. Zbir tih iznosa čini 860,00 KM, koliko je i potraživao u tužbenom zahtjevu na zapisniku prvostepenog suda od 08.11.2021. godine.

Zbog svega navedenog sud cijeni da tužitelju pripada naknada štete nematerijalne štete u ukupnom iznosu od 2.630,00 KM, koliko je i potraživao u tužbenom zahtjevu na zapisniku prvostepenog suda od 08.11.2021. godine, pa je zahtjev usvojio u tom iznosu.

Kako tuženi kasne sa isplatom glavnog potraživanja, to je sud tužitelju dosudio i zakonske zatezne kamate temeljem člana 277. Zakona o obligacionim odnosima, odnosno od dana podnošenja tužbe, pa do konačne isplate.

Tužitelj je u tužbenom zahtjevu na zapisniku prvostepenog suda od 08.11.2021. godine ostao kod stava II tužbenog zahtjeva iz tužbe, dakle potraživao je i naknadu materijalne štete za troškove liječenja, te je dostavio dokaze o plaćenim troškovima liječenja od dana 03.03.2017. godine u iznosu od 4,00 KM, dana 29.07.2017. godine iznos od 100,00 KM, dana 06.09.2017. godine iznos od 11,20 KM, 05.06.2017. godine iznos od 8,00 KM, 23.03.2017. godine iznos od 8,00 KM, 03.03.2017. godine iznos od 10,40 KM, 23.10.2017. godine iznos od 10,00 KM, 19.09.2017. godine iznos od 40,00 KM.

Iz istih proizlazi da su ove priznanice izdavane od strane JU Dom zdravlja Travnik ili iz zdravstvenih ustanova u Zenici, te uglavnom na ime tužitelja. Račun od 19.09.2017. godine (kada se dovede u vezu sa nalazom PZU Medicom Zenica) se odnosi na pregled vida. Jedan dio priznanica ne sadrži navod na ime kojih usluga su izdate, a drugi dio sadrži da su izdate na ime usluga NPS. Usluge MRI na iznos od 100,00 KM ne vide se na ime kojeg dijela tijela su izvršene, dok je nalaz neurohirurga u KB Zenica nastao gotovo sedam mjeseci nakon štetnog događaja. U takvoj činjeničnoj situaciji, kod utvrđene i ranije povrede vratne kičme tužitelja, odnosno povrede ranije povrijeđenog dijela tijela, prilažanja dokaza o plaćanju usluga liječenja za druge dijelove tijela koji nisu povrijeđeni u predmetnom štetnom događaju, nemogućnosti utvrđenja da se pojedine priznanice odnose na tužitelja, ovaj sud je stava da nije dokazano da su ovi troškovi liječenja nastali kao posljedica otklanjanja štetnih radnji tuženih. Dodatno, u tom smjeru tužitelj nije dao ni svoj iskaz, odnosno nije naveo da je platio te troškove niti je u tom smjeru traženo posebno pojašnjenje vještaka medicinske struke o tome koji su troškovi liječenja nastali i koji su od tih troškova povezani sa liječenjem dijelova tijela tužitelja koji su oštećeni u predmetnom štetnom događaju. Stoga je ovaj dio zahtjeva valjalo odbiti kao neosnovan, kao i zahtjev za isplatu zakonskih zateznih kamata na taj dio počev od 15.10.2020. godine do isplate.

Pojedine priznanice, a što je vidljivo prema serijskim brojevima (od 29.07.2017. godine, 23.03.2017. godine, 03.03.2017. godine i 05.06.2017. godine) se ponavljaju, pa ih ni ovaj sud nije navodio dva puta.

Iz gore izloženog vidljivo je da je ovaj sud odlučio o tužbenom zahtjevu kojeg je tužitelj postavio na glavnoj raspravi pred prvostepenim sudom na zapisniku od 08.11.2021. godine. Naime, u ponovljenom prvostepenom postupku tužitelj na zapisniku sa glavne rasprave od 10.01.2024. godine, jasno naveo da ostaje kod zahtjeva na zapisniku od 08.11.2021. godine, kada je tužitelj smanjio zahtjev na ime potraživanja naknade nematerijalne štete (usklađivši isti prema nalazu vještaka), ostao kod zahtjeva za naknadu materijalne štete u vidu troškova liječenja, dok je u cijelosti povukao zahtjev za naknadu materijalne štete u vidu izgubljene zarade tokom bolovanja.

Dakle, takvim postupanje tužitelja došlo je do smanjenja tužbenog zahtjeva, a što je u postupku dispozicija tužitelja koja se ne smatra preinakom tužbe (član 56. stav 3. Zakona o parničnom postupku), te ovu radnju tužitelj može obaviti bez prethodnog pristanka tuženog. Izjava o smanjenju tužbenog zahtjeva ima konstitutivni učinak, jer za smanjenje tuženog zahtjeva nije potreban pristanak tuženog, ali navedena okolnost ima uticaja na odluku o troškovima postupka.

Stoga je pravilno postupanje prvostepenog suda na glavnoj raspravi dana 10.01.2024. godine kada prvostepeni sud prihvata ovakvu dispoziciju tužitelja u odnosu na tužbeni zahtjev i posljedično tome donosi procesno rješenje da će se prema smanjenoj visini zahtjeva postupak nastaviti prema pravilima koja važe za sporove male vrijednosti (time suštinski mijenjajući procesno rješenje iz prethodnog prvostepenog postupka sa zapisnika od 08.11.2021. godine kojim nije dopušteno smanjenje zahtjeva).

Međutim, i povreda pravila postupka počinjena u presudi, kada prvostepeni sud onda opet odlučuje o tužbenom zahtjevu iz tužbe, i to ne u cijelosti (propušteno odlučiti o zahtjevu za zakonske zatezne kamate i o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova postupka) ukazivala je na potrebu da ovaj sud zakaže raspravu i otkloni povrede pravila postupka prvostepenog suda, odnosno odluči o zahtjevu kojeg je tužitelj postavio tokom postupka.

S tim u vezi, iako je bila pogrešna pouka prvostepenog suda o pravnom lijeku, konkretno u pogledu roka u kojem se isti može izjaviti, jer ako je prvostepeni sud već smatrao da se radi o sporu male vrijednosti tada je rok za žalbu trebao da bude 15 dana, a ne 30 dana, štetne posljedice takve pogrešne pouke prvostepenog suda ne može snositi tužitelj, jer je tužitelj u konačnici žalbu podnio u onom roku u kojem je prvostepeni sud naveo kao rok za izjavljivanje žalbe. Stoga nisu prihvaćeni ni navodi prvotuzenog iz odgovora na žalbu o neblagovremenosti žalbe.

Kako je prvostepena presuda preinačena, ovaj sud je primjenom odredaba člana 397. stav 2. i člana 386. stav 1. Zakona o parničnom postupku odlučio o cjelokupnim troškovima postupka, a prema zahtjevima koji su od stranaka podneseni sudu.

Odluka o troškovima postupka donesena je na osnovu člana 386. stav 2., 387., 396. stav 2. i 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku FBiH, a pri čemu se ovaj sud

vodio i pravnim shvatanjima u vezi troškova postupka zauzetim na Panelima za ujednačavanje suske prakse.

Prema stanovištima Panela kada je tuženi osporavao osnov tužbenog zahtjeva tada primjena pravila o procesnom prebijanju troškova u slučaju kod djelimičnog uspjeha stranaka u sporu mogla bi dati nepravilne rezultate u parnicama za naknadu nematerijalne štete, jer cilj naknade nematerijalne štete nije restitucija i izjednačavanje štete i naknade već satisfakcija, zadovoljenje i ublažavanje bolova i patnje, i zavisi od okolnosti slučaja. Stoga, iako je tužitelj djelimično uspio u postupku, sud je odbio zahtjeve tuženih za naknadu troškova parničnog postupka koje je prvotučeni potraživao u ukupnom iznosu od 3.416,80 KM (troškovi prvostepenih postupaka prema troškovnicima u iznosima 2.358,56 KM + 707,24 KM, uvećano za potraživanja sastava odgovora na žalbu u iznosu od 351,00 KM), a drugotučeni u iznosu od 1.755,00 KM.

Slijedom gore iznesenog stajališta Panela, te stajališta prema kojem kod utvrđivanja naknade parničnih troškova sud će cijeliti povodom kojeg dijela tužbenog zahtjeva su nastali troškovi u pojedinim fazama parnice, a obračunat će ih prema vrijednosti predmeta spora u tim fazama postupka, sud je tužitelju dosudio naknadu na ime troškova postupka prema uspjehu tužitelja u pojedinim fazama postupka, pri čemu je cijenio i smanjenje tužbenog zahtjeva tužitelja kao neuspjeh tužitelja.

Tužitelj je potraživao naknadu troškova postupka prema troškovniku od 10.01.2024. godine u iznosu od 2.966,60 KM, i to na ime sastava tužbe, te pristupa na pripremno ročište dana 22.01.2021. godine, pristupa na glavnu raspravu dana 29.06.2021. godine u iznosima od po 421,20 KM (360,00 KM + PDV), te dva pristupa na nastavak glavne rasprave dana 07.10.2021. godine i 08.11.2021. godine u iznosima od po 210,60 KM (180,00 KM + PDV), pristupa na glavnu raspravu dana 10.01.2024. godine u iznosu od 210,60 KM (180,00 KM + PDV), sastav žalbe u iznosu od 421,20 KM (360,00 KM + PDV), troškove medicinskog vještačenja u iznosu od 350,00 KM i sudskih taksi u iznosu od 300,00 KM. Dodatno, tužitelj je tražio i naknadu troška na ime sastava žalbe po kojoj je odlučivao ovaj sud u iznosu od 351,00 KM (300,00 KM + PDV).

Uspjeh tužitelja po fazama postupka do nastavka glavne rasprave dana 08.11.2021. godine iznosio je 49,51 % (2.630,00 KM : 5.311,60 KM x 100), a uspjeh tužitelja za radnje preduzete od 08.11.2021. godine iznosio je 89,40 % (2.630,00 KM : 2.941,60 KM x 100).

Stoga tužitelju na ime troškova postupka u vidu angažovanja punomoćnika za sastav tužbe, te pristupa na pripremno ročište dana 22.01.2021. godine i pristupa na glavnu raspravu dana 29.06.2021. godine pripada naknada u iznosu od po 208,53 KM (421,20 KM x 49,51 %), za pristup na nastavak glavne rasprave dana 07.10.2021. godine u iznosu od 104,26 KM (210,60 KM x 49,51 %). U odnosu na naknadu troškova postupka povodom angažovanja punomoćnika za pristup na nastavak glavne rasprave dana 08.11.2021. godine i 10.01.2024. godine tužitelju pripada naknada u iznosima od po 188,27 KM (210,60 KM x 89,40 %).

Sud nalazi da u odnosu na troškove postupka za sastav žalbe u iznosu od 421,20 KM (360,00 KM + PDV), troškove medicinskog vještačenja u iznosu od 350,00 KM i

sudskih такси u iznosu od 300,00 KM, te na ime sastava žalbe po kojoj je odlučivao ovaj sud u iznosu od 351,00 KM (300,00 KM + PDV) tuženi iste trebaju naknaditi u cijelosti, jer se radi o troškovima (vještačenje i sudska taksa) koji su bili nužni za vođenje postupka, te da je uspjeh tužitelja po žalbama potpun.

Dakle, tužitelju ukupno pripada pravo na naknadu troškova postupka u iznosu od 2.528,59 KM to su tuženi obavezani da mu solidarno naknade taj iznos, dok je u preostalom dijelu zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 438,01 KM odbijen.

Na osnovu naprijed navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci.

Predsjednik vijeća  
Kelava Davor